วารสารครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย | ปีที่ 46 ฉบับที่ 3 (กรกฎาคม-กันยายน 2561) หน้า 365-386

การพัฒนาแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทเสริมการสอนภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

Developing Grammar-in-Context Exercises as a Supplementary Material for First Year Students' English Remedial Course

วนิดา อัญชลีวิทยกุล

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการพัฒนาแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทเสริมการสอนภาษาอังกฤษปรับพื้นฐานสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสวนดุสิต เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์และทัศนคติในการเรียนรู้ไวยากรณ์ของนักศึกษา รวมทั้งความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อการใช้แบบฝึกไวยากรณ์เป็นสื่อประกอบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ประกอบด้วยนักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิต ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 28 คนจาก 5 หลักสูตร เครื่องมือที่ใช้ในการสอน ได้แก่ แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทและแผนการสอน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ แบบสอบถามวัดทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท คำถามในการสัมภาษณ์และบันทึกหลังสอน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ค่า t-test ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้ทฤษฎี Grounded theory ของ Strauss and Corbin (1999) ผลการวิจัยพบว่า คะแนนการทำแบบทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาสูงกว่าคะแนนการทำแบบทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 โดยนักศึกษามองเห็นข้อดีของแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบททั้งในส่วนที่ช่วยให้มีการเรียนรู้ไวยากรณ์และส่วนที่ช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียน นอกจากนี้ผู้สอนยังมองเห็นประโยชน์ของการใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทเสริมการสอนภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน เพราะช่วยให้นักศึกษามีการเรียนรู้ไวยากรณ์ทั้งในด้านรูปแบบและความหมาย สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการสื่อสารได้

คำสำคัญ: การสอนไวยากรณ์ในบริบท / แบบฝึกไวยากรณ์ / ภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน

Abstract

The purpose of this research was to develop grammar-in-context exercises as supplementary material for first year students' English remedial courses and study its impact on students' grammar achievement and their attitude towards learning with grammar-in-context exercises. The teacher's opinion about the use of grammar-in-context exercises was also investigated. The participants of the study comprised 28 first year students in Suan Dusit University who enrolled in the academic year 2015. The research instruments for teaching comprised grammar-in-context exercises and lesson plans. An achievement test, questionnaires, interview questions and a teacher's journal were employed for data collection. The quantitative data was analyzed using percentage, mean, standard deviation and T-test. The grounded theory of Strauss and Corbin (1999) was used to analyze qualitative data. The study found that the comparisons of students' gain scores on the pre-test and post-test differed at a significant level of 0.05. The students had a positive attitude towards the grammar-in-context exercises in terms of improving grammar knowledge and enhancing their motivation to learn. The teacher perceived the advantages of using grammar-in-context exercises as a supplementary material for English remedial course. The exercises helped the students learn both the form and meaning of grammar so they could apply the grammar knowledge in communication.

KEYWORDS: TEACHING GRAMMAR IN CONTEXT/ GRAMMAR EXERCISE / ENGLISH REMEDIAL COURSE

บทนำ

ภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างยิ่งในบทบาทของการเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารสำหรับคน ทั่วโลกที่มีภาษาที่ 1 แตกต่างกัน ดังที่ Kirkpatrick (2007) ได้กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็น World Englishes ที่ช่วยสร้างความเข้าใจอันดีต่อกันทั้งในบริบทของการใช้ชีวิตประจำวัน การศึกษาและการทำงาน นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ โดยเฉพาะในโลกออนไลน์ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษจึงเป็นทักษะพื้นฐาน (basic literacy) ที่สำคัญประการหนึ่งของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 โดยผู้เรียนจะต้องมีความรู้ภาษาอังกฤษให้อยู่ในระดับที่สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ได้ (NCREL, 2003) ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่สำคัญของผู้สอนที่จะต้องพัฒนาความรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ทั้งในการสื่อสารและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

รัฐบาลตระหนักในความสำคัญของภาษาอังกฤษ จึงมีนโยบายในการสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในทุกระดับการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษา เพื่อให้นักศึกษามีศักยภาพเพียงพอที่จะศึกษาต่อหรือแข่งขันในตลาดแรงงาน คณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงออกประกาศในเรื่อง นโยบายการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา โดยกำหนดให้สถาบันอุดมศึกษามีการจัดทำแผนและกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนในการดำเนินงานปรับปรุงคุณภาพของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้อยู่ในระดับที่ใช้งานได้ (working knowledge) รวมทั้งการทดสอบความรู้ภาษาอังกฤษตามแบบทดสอบมาตรฐานระดับอุดมศึกษาที่สถาบันสร้างขึ้นหรือที่เห็นสมควรจะนำมาใช้วัดสมิทธิภาพทางภาษาอังกฤษ (English proficiency) เพื่อให้ทราบระดับความสามารถของนักศึกษาแต่ละคน (สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2559)

มหาวิทยาลัยสวนดุสิตได้เล็งเห็นความสำคัญของการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาที่เริ่มเข้าสู่การเรียนในระดับอุดมศึกษา จึงมอบหมายให้สถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรมจัดอบรมภาษาอังกฤษปรับพื้นฐานสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 โดยได้เริ่มดำเนินการมาตั้งแต่ปีการศึกษา พ.ศ. 2556 ถึงปัจจุบัน หลักสูตรการอบรมใช้เวลาประมาณ 42–45 ชั่วโมง เนื้อหาการอบรมเน้นด้านการเตรียมความรู้ภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานทั้งทางด้านไวยากรณ์ การฟังและการอ่าน โดยใช้แบบฝึกหัดและแบบทดสอบก่อนและหลังการอบรมในรูปแบบเดียวกันกับข้อสอบ TOEIC (Test of English for International Communication) เพื่อให้นักศึกษาคุ้นเคยกับรูปแบบของข้อสอบ TOEIC ซึ่งเป็น

แบบทดสอบมาตรฐานที่ใช้ในหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อคัดเลือกบุคคลเข้าทำงานหรือเพื่อวัดระดับความสามารถทางการใช้ภาษาอังกฤษของพนักงาน และในปีการศึกษา พ.ศ. 2560 มหาวิทยาลัยสวนดุสิตได้กำหนดให้ใช้คะแนนจากการสอบ TOEIC เป็นเกณฑ์ในการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในทุกสาขาวิชาของมหาวิทยาลัย (มหาวิทยาลัยสวนดุสิต, 2560)

จากรายงานผลการจัดอบรมภาษาอังกฤษปรับพื้นฐานสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่สถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรมดำเนินการนั้น พบว่า นักศึกษาเกือบทุกหลักสูตรมีคะแนนสอบหลังการอบรมเพิ่มขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับคะแนนสอบก่อนการอบรม ($p = .05$) (สถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรม, 2558) อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาคะแนนที่เพิ่มขึ้นในแต่ละส่วนของข้อสอบ ซึ่งประกอบด้วยการทดสอบทักษะการฟังจำนวน 50 ข้อ และทักษะการอ่านและไวยากรณ์จำนวน 50 ข้อ นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยในส่วนของทักษะการฟังสูงกว่าทักษะการอ่าน และเมื่อพิจารณาในส่วนของทักษะการอ่านจะพบว่าคะแนนเฉลี่ยของข้อสอบไวยากรณ์ประเภทเติมคำในประโยค (incomplete sentences) และเติมคำในบทความ (text completion) จำนวน 26 ข้อ มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นเพียง 0.92 และ 0.04 ตามลำดับ (สถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรม, 2558)

ผลจากการวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิตหลังจากการอบรมภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน แสดงให้เห็นว่า นักศึกษายังมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์น้อยมาก ซึ่งส่งผลต่อการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในทักษะต่าง ๆ Hedge (2000) กล่าวว่า ความสามารถในการใช้ความรู้ในเรื่องคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ (linguistic competence) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของความสามารถในการสื่อสาร (communicative competence) ในการสอนไวยากรณ์นั้น ควรเชื่อมโยงกับบริบทของการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจหน้าที่และความหมายของไวยากรณ์ มองเห็นวิธีที่จะนำความรู้ในเรื่องไวยากรณ์ไปใช้ในการสื่อสาร ซึ่งจะช่วยทำให้การเรียนไวยากรณ์มีความสำคัญและมีความหมายต่อผู้เรียน Burns and Richards (2012) ยังได้กล่าวถึงแนวโน้มของการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันว่า ผู้สอนให้ความสำคัญกับการสอนไวยากรณ์โดยให้ผู้เรียนได้สังเกต (noticing) รูปแบบไวยากรณ์ที่อยู่ในข้อความประเภทต่าง ๆ (text) หรือในกิจกรรมของการสื่อสาร (task) และการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้รูปแบบไวยากรณ์ที่เรียนในการสื่อสารที่มีความหมาย

Hedge (2000) ได้กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ว่า การให้ผู้เรียนได้สังเกต (noticing) รูปแบบไวยากรณ์ในบริบทของการใช้ภาษานั้นจะช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบ (form) และความหมาย (meaning) ของไวยากรณ์ สามารถให้เหตุผลและ

ตั้งสมมติฐาน (reasoning and hypothesizing) เกี่ยวกับกฎการใช้ไวยากรณ์ที่เรียนใหม่ (input) โดยบูรณาการกับความรู้เดิมที่มีอยู่และมีการจัดโครงสร้างความรู้ ปรับเป็นข้อมูลที่มีการเรียนรู้ (intake) ซึ่งนำไปสู่การเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ไวยากรณ์ได้อย่างเป็นอัตโนมัติ (automatizing) จากแนวคิดดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า การสอนไวยากรณ์โดยมีบริบทของการใช้ภาษากำกับอยู่ จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ว่า รูปแบบไวยากรณ์นั้นทำหน้าที่สื่อความหมายใดในบริบท ซึ่งผู้เรียนจะสามารถบอกเหตุผลของการเลือกใช้รูปแบบไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารในแต่ละบริบทได้ และความเข้าใจดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไวยากรณ์ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ของการสื่อสารจริง ๆ ได้

นอกจากนี้ Nunan (1998) ยังได้กล่าวถึงการสอนไวยากรณ์ในบริบทว่า ผู้สอนควรให้งานหรือกิจกรรมที่ช่วยให้ผู้เรียนได้มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างไวยากรณ์และบริบทที่แวดล้อมไวยากรณ์นั้น เพราะการเลือกใช้ไวยากรณ์ขึ้นอยู่กับบริบทหรือสถานการณ์และวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร ถ้าผู้เรียนไม่มีโอกาสเห็นการใช้ไวยากรณ์ในบริบท ผู้เรียนก็จะไม่เข้าใจว่ารูปแบบไวยากรณ์ที่แตกต่างกันนั้นสามารถสื่อความหมายที่ต่างกัน และสามารถใช้รูปแบบนั้นในการสื่อความหมายได้อย่างไร เช่นเดียวกับ Celce-Murcia (2007) ที่กล่าวว่า กิจกรรมการฝึกใช้ไวยากรณ์ที่อยู่ในบริบทและมีความหมายจึงจะช่วยให้ผู้เรียนให้รู้ว่าจะใช้รูปแบบไวยากรณ์เมื่อไร ทำไมและอย่างไร การฝึกในระดับประโยคไม่มีบริบทเพียงพอที่จะให้ผู้เรียนมองเห็นความหมายและหน้าที่ของไวยากรณ์ในการสื่อสาร โดยบริบทที่มีผลต่อการเลือกใช้ไวยากรณ์นั้น เกี่ยวข้องทั้งบริบททางสังคม (social context) และบริบททางภาษา (linguistic discourse context) (Larsen–Freeman, 2001)

Sa–ngiamwibool (2005) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนไวยากรณ์ในบริบทสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี จำนวน 238 คน โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 82 คน ใช้วิธีการเรียนไวยากรณ์จากบริบททางภาษาโดยมีคำสั่งช่วยในการหาข้อสรุปหลักการใช้ไวยากรณ์ กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 จำนวน 76 คน ใช้วิธีการเรียนไวยากรณ์จากบริบททางภาษาโดยไม่มีคำสั่งช่วยในการหาข้อสรุปหลักการใช้ไวยากรณ์ และกลุ่มควบคุม จำนวน 80 คน ใช้การเรียนแบบขนบนิยม (traditional teaching instruction) ผลการทดสอบพบว่า คะแนนการทดสอบหลังของกลุ่มทดลองที่ใช้วิธีการเรียนไวยากรณ์จากบริบททางภาษาโดยมีคำสั่งช่วยในการหาข้อสรุปหลักการใช้ไวยากรณ์ มีค่าคะแนนสูงกว่ากลุ่มทดลองที่เรียนไวยากรณ์จากบริบททางภาษาแต่ไม่มีคำสั่งช่วยในการหาข้อสรุปหลักการใช้ไวยากรณ์และกลุ่มควบคุมที่ใช้วิธีการสอนแบบเดิม

จากปัญหาในเรื่องความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิตและผลจากงานวิจัยที่แสดงให้เห็นว่า การสอนไวยากรณ์ในบริบทช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ของนักศึกษาดีขึ้น รวมทั้งองค์ความรู้ในเรื่องการสอนไวยากรณ์ในบริบทที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจทั้งรูปแบบ ความหมายและการนำไปใช้ในการสื่อสาร ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาแบบฝึกการใช้ไวยากรณ์ในบริบทเพื่อใช้เสริมการสอนภาษาอังกฤษปรับพื้นฐานสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิตชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2558 เนื่องจากแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทมีรูปแบบการนำเสนอไวยากรณ์ในสถานการณ์ต่าง ๆ ของการใช้ภาษาที่พบได้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งการฝึกใช้รูปแบบไวยากรณ์ที่เรียนในระดับข้อความ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้สังเกตเห็นและทำความเข้าใจได้ว่า รูปแบบไวยากรณ์ที่เรียนนั้นทำหน้าที่อย่างไรเมื่อปรากฏในบริบท ความเข้าใจนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ได้ในเวลาที่ต้องใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง และเพื่อให้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทมีการพัฒนาอย่างเป็นระบบ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลของการใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้หัวข้อไวยากรณ์ที่กำหนด และทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกทั้งในการเรียนรู้และความสนใจในการเรียน รวมทั้งความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อการใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทเป็นสื่อประกอบการสอนภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน โดยมีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

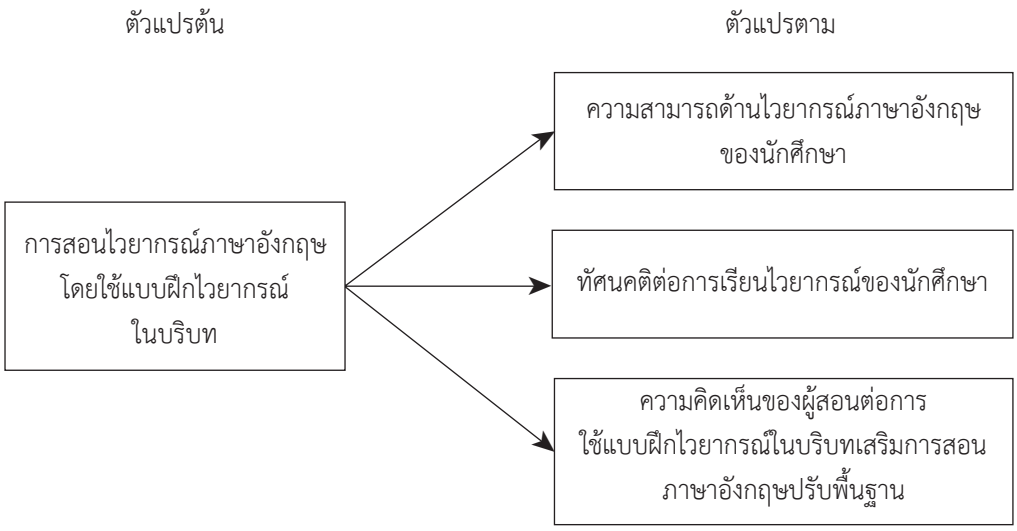

ภาพ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาผลของการใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ของนักศึกษา

2. เพื่อศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบททั้งในด้านการเรียนรู้และความสนใจในการเรียน

3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อการใช้แบบฝึกไวยากรณ์เป็นสื่อประกอบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน

วิธีการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในงานวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิต ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่เข้ารับการอบรมหลักสูตรภาษาอังกฤษปรับพื้นฐานจำนวน 1,200 คน จากหลักสูตรต่าง ๆ ทั้งหมด 40 หลักสูตร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาจากหลักสูตรการประถมศึกษา หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย หลักสูตรธุรกิจระหว่างประเทศ หลักสูตรเลขานุการทางการแพทย์ และหลักสูตรบริการลูกค้า รวม 52 คน ซึ่งผู้วิจัยได้จากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) ในการเลือก 5 หลักสูตรจาก 40 หลักสูตร และใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย (simple random sampling) จากนักศึกษาในแต่ละหลักสูตรเพื่อให้ได้จำนวนนักศึกษาตามที่ต้องการ อย่างไรก็ตามในระหว่างการดำเนินการวิจัยมีนักศึกษาที่ขาดเรียนในบางบทเรียน จึงมีนักศึกษาซึ่งได้ทำแบบฝึกหัดท้ายบทครบทั้ง 6 เรื่องและสามารถเป็นกลุ่มตัวอย่าง รวมจำนวน 28 คน ทั้งนี้การขาดเรียนของนักศึกษาอาจเนื่องมาจากสาเหตุ 2 ประการคือ การอบรมปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษดำเนินการในวันเสาร์ อาทิตย์ จึงมีนักศึกษาที่เดินทางกลับต่างจังหวัด และจากการสอบถามนักศึกษาในห้องเรียนมีนักศึกษาบางคนที่อยู่ในช่วงของการเตรียมสอบ admission รอบใหม่ จึงไม่ได้ให้ความสนใจกับการเรียนปรับพื้นฐาน และเนื่องจากวัตถุประสงค์ของงานวิจัยที่ต้องการศึกษาข้อมูลเชิงลึกเพื่อนำมาใช้ในการปรับปรุงรูปแบบการนำเสนอเนื้อหาของแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท ข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง 28 คนจึงเพียงพอต่อการดำเนินงานวิจัย (Merriam, 1998)

2. การสร้างและพัฒนาคุณภาพเครื่องมือ

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการสอน ประกอบด้วยแผนการสอน จำนวน 6 แผนและแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่ Present Tense, Past Tense, Gerunds &

Infinitives, Subject–Verb Agreement, Modal Verbs และ Adjectives & Adverbs เนื้อหาไวยากรณ์ทั้ง 6 หัวข้อนี้เป็นส่วนหนึ่งของหัวข้อไวยากรณ์ที่ใช้ในหนังสือ Very Easy TOEIC (Taylor & Byrne, 2007) ซึ่งเป็นหนังสือที่ใช้ในการอบรมปรับพื้นฐานให้แก่นักศึกษา นอกจากนี้คณะกรรมการฝ่ายวิชาการของสถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรมยังได้ร่วมกันวิเคราะห์จากตัวอย่างข้อสอบ TOEIC ที่มีอยู่ในหนังสือการเตรียมความพร้อมในการสอบ TOEIC แล้วว่าเป็นหัวข้อไวยากรณ์ที่พบได้บ่อยในข้อสอบ TOEIC (สถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรม, 2555) ในส่วนของขั้นตอนการสอนในแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท ผู้วิจัยศึกษาทฤษฎี แนวคิดและรูปแบบการสอนไวยากรณ์ในบริบท (Nunan, 1998) รวมทั้งกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ (Hedge, 2000) และงานวิจัยของ Sa-ngiamwibool (2005) ซึ่งศึกษาในเรื่องการพัฒนารูปแบบการเรียนไวยากรณ์ในบริบทสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จากนั้นจึงสร้างแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท โดยมีขั้นตอนการสอน 3 ขั้นตอนได้แก่ การสังเกต (Noticing) การค้นพบกฎไวยากรณ์ (Discovering grammar rules) และการประยุกต์ใช้ (Applying) ประกอบด้วย 3 ขั้นตอน ได้แก่ 1) การสังเกต (Noticing) 2) การค้นพบกฎไวยากรณ์ (Discovering Grammar Rules) และ 3) การประยุกต์ใช้ (Applying) รายละเอียดในแต่ละขั้นตอนมีดังนี้

2.1.1 ขั้นตอนการสังเกต (Noticing) นักศึกษาจะได้สังเกตการใช้ไวยากรณ์ในบริบทของการใช้ภาษา การนำเสนอจะอยู่ในรูปแบบของแบบฝึกหัดที่นักศึกษาจะต้องฟังหรืออ่านบริบทและเลือกรูปแบบไวยากรณ์ที่จะเรียนเติมลงในช่องว่าง บริบทในขั้นตอนนี้จะอยู่ในรูปของข่าว บทอ่านสั้น ๆ บทสนทนา เพลงหรือวิดีโอ

2.1.2 ขั้นตอนการสรุปกฎไวยากรณ์ (Discovering Grammar Rules) ในขั้นตอนนี้จะตรงกับขั้นตอนการให้เหตุผลและการจัดโครงสร้างความรู้ในกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ (Hedge, 2000) นักศึกษาจะนำรูปแบบไวยากรณ์มาเติมลงในประโยคในตาราง ซึ่งประโยคเหล่านี้จะถูกเลือกมาจากบริบทในขั้นตอนที่ 1 ตารางที่ผู้วิจัยใช้จะมีการแยกการใช้ไวยากรณ์ในแต่ละเรื่องอย่างชัดเจน ในการสอนผู้วิจัยใช้คำถามเพื่อช่วยให้นักศึกษาเข้าใจความหมายและหน้าที่ของไวยากรณ์ได้มากขึ้น

2.1.3 การประยุกต์ใช้ (Applying) ซึ่งขั้นตอนนี้จะตรงกับขั้นตอนการใช้อย่างเป็นอัตโนมัติในกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ (Hedge, 2000) นักศึกษาจะได้ฝึกใช้ไวยากรณ์ที่เรียนในรูปแบบของแบบฝึกหัดและกิจกรรม ในส่วนของการประเมินความเข้าใจในการเรียนไวยากรณ์ ผู้วิจัยใช้แบบฝึกหัดในรูปแบบของการเติมคำในช่องว่าง (Cloze Test) เพื่อให้นักศึกษาเติมหรือปรับเปลี่ยนรูปแบบของไวยากรณ์ให้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้องและ

เหมาะสมกับบริบท

ผู้วิจัยเขียนแผนการสอนไวยากรณ์ทั้ง 6 เรื่อง โดยใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทเป็นสื่อหลักในการสอน เวลาที่ใช้ในการสอนไวยากรณ์แต่ละหัวข้อ 3 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้ในการสอนทั้งหมด 18 ชั่วโมง ขั้นตอนในการสอนแบ่งเป็น 3 ขั้นตอนตามรูปแบบการนำเสนอไวยากรณ์ที่กำหนดในแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ประกอบด้วย 1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ 2) แบบสอบถามวัดทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท 3) แบบสัมภาษณ์ และ 4) บันทึกหลังสอนของครู (Teacher's Journal) ในการสร้างแบบทดสอบผู้วิจัยจัดทำผังการออกข้อสอบ (Test Blueprint) โดยกำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหาของแบบทดสอบ รวมทั้งกำหนดระดับของพฤติกรรมที่ต้องการวัด โดยลักษณะของข้อสอบเป็นแบบ Multiple-Choice Cloze Test ที่มี 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ในการทดลองใช้และวิเคราะห์ข้อสอบพบว่า ข้อสอบมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.77 ค่าความยากง่ายของข้อสอบทั้งฉบับเท่ากับ 0.48 และค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบเท่ากับ 0.43

ในส่วนของแบบสอบถามวัดทัศนคติ เป็นแบบสอบถามแบบลิเคิร์ท จำนวน 5 ระดับ (5 point Likert scale) โดยแบ่งคำถามเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นคำถามแบบมาตรประมาณค่า (rating scale) จำนวน 7 ข้อและส่วนที่ 2 เป็นคำถามปลายเปิด (Open-ended Questions) จำนวน 4 ข้อ แบบสอบถามมีทั้งหมด 6 ชุด ตามหัวข้อไวยากรณ์ที่กำหนดในแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท โดยแบบสอบถามทั้ง 6 ชุดนี้ใช้คำถามแบบเดียวกัน การตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ซึ่งได้ทำการตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ของการวิจัยกับข้อคำถามที่ต้องการโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence–IOC) ได้ค่า IOC เท่ากับ 1

การกำหนดคำถามในแบบสัมภาษณ์ (Interview Schedule) เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ผู้วิจัยพิจารณาจากข้อมูลที่ได้จากคำถามปลายเปิดในแบบสอบถามซึ่งถามเกี่ยวกับข้อดีข้อเสียและสิ่งที่ได้เรียนรู้จากแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทรวมทั้งข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง โดยวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์คือ เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเพิ่มเติมจากแบบสอบถาม ในส่วนของบันทึกหลังสอนผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนใช้บันทึกหลังสอนเพื่อบันทึกเหตุการณ์และกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นในห้องเรียน รวมทั้งพฤติกรรมของผู้เรียนและเป็นการสะท้อนความคิดเห็นของผู้สอนเกี่ยวกับการเรียนการสอน ซึ่งข้อมูลจากการบันทึกนี้สามารถใช้ร่วมกับข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์เพื่ออธิบายภาพรวมของการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท ซึ่งการใช้บันทึกหลังสอนจะช่วยให้ผู้สอนสะท้อนคิด (Reflection)

เกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนและช่วยให้เข้าใจได้ว่าในแต่ละขั้นตอนของการสอนควรมีการปรับปรุงอย่างไร เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ตามวัตถุประสงค์ของการสอน (Richards & Lockhart, 1999)

3. การเก็บและรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยนำแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทที่สร้างขึ้นมาใช้เป็นสื่อในการสอนเนื้อหาส่วนที่เป็นไวยากรณ์ของการอบรมภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน โดยใช้เวลาในการสอนแต่ละหัวข้อ 3 ชั่วโมง รวม 18 ชั่วโมง (เริ่ม 1 พฤศจิกายน–20 ธันวาคม 2558) รายละเอียดของขั้นตอนในการเก็บรวบรวมข้อมูล มีดังนี้

1) นักศึกษาทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนเพื่อใช้เป็นคะแนน Pre-test

2) นักศึกษาเรียนไวยากรณ์จากแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทซึ่งผู้วิจัยใช้เป็นสื่อหลักในการสอนไวยากรณ์จำนวน 6 หัวข้อ ใช้เวลาในการสอนหัวข้อละ 3 ชั่วโมง รวม 18 ชั่วโมง

3) ในระหว่างการเรียนแต่ละหัวข้อ ผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบฝึกหัดท้ายบทเพื่อเก็บคะแนนและศึกษาความเข้าใจ และความสามารถของนักศึกษาในการนำไวยากรณ์ไปใช้

4) หลังจากเรียนจบแต่ละบทเรียน นักศึกษาทำแบบสอบถามเพื่อประเมินแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท ทั้งในด้านรูปแบบ การนำเสนอเนื้อหา สิ่งที่นักศึกษาได้เรียนรู้จากแบบฝึกและการนำความรู้ที่ได้ไปใช้

5) ผู้วิจัยเขียนบันทึกหลังสอนหลังจากที่สอนจบในแต่ละบทเรียน

6) เมื่อนักศึกษาเรียนครบทั้ง 6 บทเรียน ผู้วิจัยทำการสัมภาษณ์นักศึกษาโดยแยกเป็นกลุ่มตามสาขาวิชาที่นักศึกษาเรียน

7) นักศึกษาทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนหลังจากเรียนจบทั้ง 6 บทเรียน (Post–Test)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ข้อมูลเชิงปริมาณ ได้แก่ คะแนนจากแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนทั้ง 6 บท คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ก่อนและหลังการทดลอง และข้อมูลจากแบบสอบถามวัดทัศนคติของนักศึกษาในส่วนของคำถามแบบมาตรประมาณค่า และ 2) ข้อมูลเชิงคุณภาพได้แก่ ข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้จากคำถามปลายเปิด ข้อมูลจากการสัมภาษณ์กลุ่ม และบันทึกหลังสอน จำนวน 6 บันทึก

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยคิดคะแนนรวมและค่าเฉลี่ย (Mean) ของการทำแบบฝึกหัดแต่ละบทเพื่อดูความเข้าใจของนักศึกษาในการเรียนไวยากรณ์แต่ละเรื่อง

ในส่วนของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ก่อนและหลังการทดลอง (Pre–test and Post-test) ผู้วิจัยหาค่าเฉลี่ย (Mean) ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน รวมทั้งใช้สถิติร้อยละ (Percentage) ในการหาค่าคะแนนความก้าวหน้าในการทำแบบทดสอบของนักศึกษาแต่ละคน จากนั้นใช้โปรแกรม SPSS ในการหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) และ Paired sample t–test

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่ได้จากคำถามแบบมาตรประมาณค่า ผู้วิจัยหาค่าเฉลี่ยโดยรวม ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าร้อยละของคำถามแต่ละข้อ และใช้เกณฑ์ในการแปลผลระดับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการเรียน

ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยนำข้อมูลจากแบบสอบถามในส่วนของคำถามปลายเปิดมาวิเคราะห์โดยใช้วิธีสรุปความ (Summarizing) ส่วนข้อมูลจากการสัมภาษณ์และข้อมูลจากบันทึกหลังสอน ผู้วิจัยวิเคราะห์โดยใช้ทฤษฎี Grounded Theory ของ Strauss and Corbin (1999) ซึ่งมีขั้นตอนในการวิเคราะห์ 3 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นตอนที่ 1 ใช้วิธี Colour Coding เพื่อจัดกลุ่มข้อมูล (Categories) โดยใช้สีในการแยกประเภทของกลุ่มข้อมูล ขั้นตอนที่ 2 นำกลุ่มของข้อมูลแยกใส่ลงในตารางเพื่อวิเคราะห์ประเด็นสำคัญ ๆ ที่เกิดขึ้น และขั้นตอนที่ 3 นำประเด็นสำคัญ ๆ ที่ได้แสดงในตารางเพื่อรายงานผลการวิจัย

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. ผลการใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ของนักศึกษา

ผลการวิจัยการใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ของนักศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินพัฒนาการในด้านความเข้าใจ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนบทเรียนจำนวน 6 หัวข้อที่กำหนดในแผนการสอน ประกอบด้วย Present Tenses, Past Tenses, Gerunds & Infinitives, Subject–Verb Agreement, Modal Verbs และ Adjectives & Adverbs เก็บข้อมูลโดยใช้แบบฝึกหัดท้ายบทเรียนไวยากรณ์ในบริบททั้ง 6 เรื่อง และแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน ผลสัมฤทธิ์ของการทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนไวยากรณ์ในบริบททั้ง 6 เรื่อง แสดงในภาพ 2

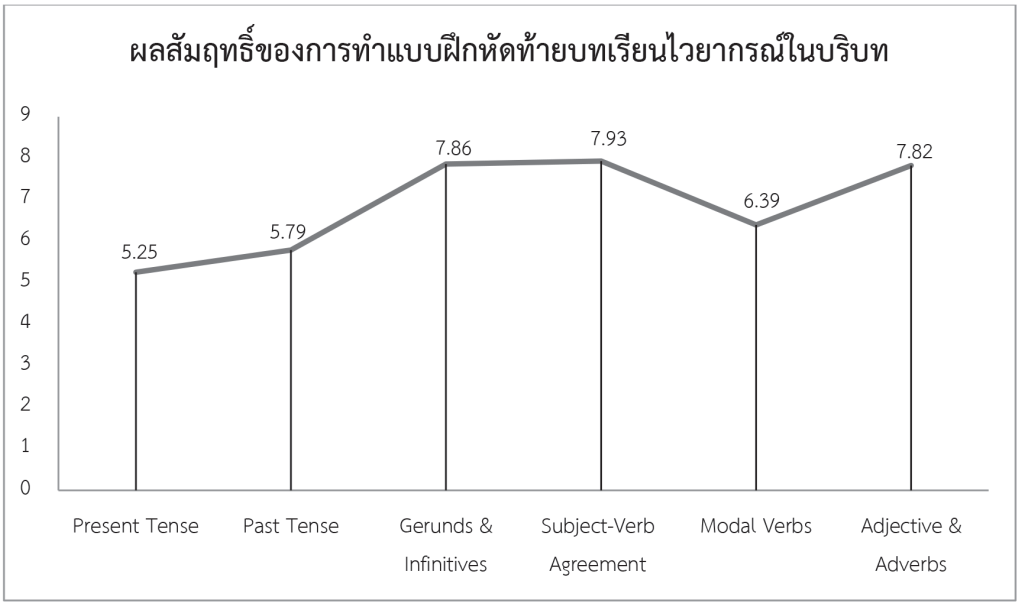

ภาพ 2 ผลสัมฤทธิ์ของการทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนไวยากรณ์ในบริบท

ภาพ 2 แสดงให้เห็นผลสัมฤทธิ์ของคะแนนการทำแบบฝึกหัดท้ายบทเรียนไวยากรณ์ในบริบทของนักศึกษา ซึ่งพบได้ว่า นักศึกษาในทุกหลักสูตรมีค่าคะแนนเฉลี่ยต่ำในการทำแบบฝึกหัดเรื่อง Present Tenses และ Past Tenses และนักศึกษามีค่าคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นในบทเรียนเรื่อง Gerunds & Infinitives Subject–Verb Agreement Modal Verbs และ Adjectives & Adverbs ซึ่งส่งผลต่อค่าคะแนนเฉลี่ยในภาพรวมที่มีคะแนนเพิ่มขึ้นจากคะแนน 5.25 และ 5.79 ในการทำแบบฝึกหัด 2 เรื่องแรกเป็นคะแนน 7.86 7.93 6.39 และ 7.82 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน ที่อยู่ในรูปแบบของการเติมคำในช่องว่าง (Cloze test) จำนวน 40 ข้อ จากบทเรียนไวยากรณ์ทั้งหมด 6 เรื่อง เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียน สามารถนำเสนอในตาราง 1 ดังนี้

ตาราง 1 ผลการเปรียบเทียบคะแนนการทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท

ลำดับที่	กลุ่มตัวอย่าง/หลักสูตร	ผลการประเมิน			เพิ่มขึ้น
		ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบหลังเรียน	ความก้าวหน้า	คิดเป็นร้อยละ
1	ประถมศึกษา	16.60	21.80	5.20	13.00
2	การศึกษาปฐมวัย	17.50	25.25	7.75	19.38
3	ธุรกิจระหว่างประเทศ	17.80	24.60	6.80	17.00
4	เลขานุการทางการแพทย์	17.20	22.60	5.40	13.50
5	การบริการลูกค้า	17.00	27.20	10.20	25.50
	ค่าเฉลี่ยรวมทุกหลักสูตร	**17.25**	**24.39**	**7.14**	**17.86**

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการทำแบบทดสอบหลังเรียนของนักศึกษาในทุกหลักสูตรสูงกว่าคะแนนการทำแบบทดสอบก่อนเรียน ซึ่งทำให้ค่าเฉลี่ยโดยรวมเท่ากับ 24.39 ซึ่งสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการทำแบบทดสอบก่อนเรียนซึ่งเท่ากับ 17.25 และในตาราง 2 เมื่อทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติ Paired Sample T–Test ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า คะแนนแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตาราง 2 ผลการทดสอบสมมติฐาน

รายการ	n	Mean	S.D.	t	Sig.
คะแนนแบบทดสอบก่อนเรียน / หลังเรียน	28	7.14	6.275	6.023	.000

2. ผลการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท

ในการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท ผู้วิจัยใช้เครื่องมือเก็บข้อมูล 2 ชนิด ได้แก่ แบบสอบถาม และการสัมภาษณ์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามในส่วนของคำถามแบบมาตรประมาณค่า มีดังนี้

ตาราง 3 สรุปผลแบบสอบถามทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบททั้ง 6 เรื่อง

แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ร้อยละ	ลำดับ	ระดับความคิดเห็น
Worksheet 1: Present Tense	4.31	0.39	86.26	4	เห็นด้วย
Worksheet 2: Past Tense	4.23	0.32	84.59	6	เห็นด้วย
Worksheet 3: Gerunds & Infinitives	4.34	0.34	86.84	3	เห็นด้วย
Worksheet 4: Subject–Verb Agreement	4.44	0.28	88.88	1	เห็นด้วย
Worksheet 5: Modal Verbs	4.36	0.32	87.24	2	เห็นด้วย
Worksheet 6: Adjectives & Adverbs	4.27	0.41	85.41	5	เห็นด้วย
รวม	**4.29**	**0.48**	**85.80**		**เห็นด้วย**

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นผลสรุปโดยรวมของแบบสอบถามวัดทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบททั้ง 6 เรื่อง โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 คิดเป็นร้อยละ 85.80 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.48 แสดงว่านักศึกษาส่วนใหญ่เห็นด้วยกับแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบททั้งในด้านเนื้อหาและการนำเสนอ การเรียนรู้ไวยากรณ์จากแบบฝึกทั้งในด้านรูปแบบความหมายและการใช้ไวยากรณ์ในบริบท รวมทั้งการประยุกต์ใช้ไวยากรณ์ในการฝึกทักษะทางภาษาทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน เมื่อพิจารณาเป็นรายแบบฝึก พบว่า แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทเรื่องที่ 4 (Subject–Verb Agreement) มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดเท่ากับ 4.44 คิดเป็นร้อยละ 88.88 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.28 และแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ได้แก่ แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทเรื่องที่ 2 (Past Tense) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 คิดเป็นร้อยละ 84.59 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.32

ในการศึกษาทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท นอกจากการวิเคราะห์ข้อมูลจากคำถามแบบมาตรประมาณค่าในแบบสอบถามแล้ว ผู้วิจัยยังได้วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากแบบสอบถามในส่วนของคำถามปลายเปิดและข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามมีความสอดคล้องกับข้อมูลจากการสัมภาษณ์ในส่วนของข้อดีและข้อเสียของแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท องค์ประกอบซึ่งช่วยในการเรียนรู้ไวยากรณ์และสร้างแรงจูงใจในการเรียน ได้แก่ รูปแบบในการนำเสนอเนื้อหาโดยใช้บริบทในสถานการณ์จริง (Authentic Context) เช่น การใช้เพลง ข่าวและเกม ช่วยให้บทเรียนน่าสนใจและเป็นการใช้ภาษาอังกฤษที่พบได้ในชีวิตประจำวัน มีความทันสมัย นอกจากนี้การใช้ตารางในการอธิบายการใช้ไวยากรณ์ช่วยให้มีความเข้าใจมากขึ้น ข้อเสียและสิ่งที่ควรปรับปรุงในแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทคือ ความยากของเนื้อหาไวยากรณ์บางเรื่อง ซึ่งควร

มีคำอธิบายและตัวอย่างของการใช้อย่างชัดเจนเพื่อช่วยให้เข้าใจได้มากขึ้น รวมทั้งรูปแบบของแบบฝึกหัดควรมีกิจกรรมเพิ่มขึ้นเพื่อทำให้บทเรียนน่าสนใจมากขึ้น นอกจากนี้นักศึกษายังได้แสดงความคิดเห็นว่า ได้เรียนรู้ในเรื่องรูปแบบและการใช้ไวยากรณ์ มีความเข้าใจเพิ่มขึ้นว่าจะเลือกใช้ไวยากรณ์ในการสื่อสารอย่างไร

นอกจากนี้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ยังแสดงให้เห็นถึงกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ในบริบทในแต่ละขั้นตอนของการเรียนไวยากรณ์ในแบบฝึกซึ่งได้แก่ ขั้นตอนที่ 1: การสังเกตการใช้ไวยากรณ์ในบริบท (Noticing) ทำให้นักศึกษาได้สังเกตเห็นการใช้ไวยากรณ์ในบริบทต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันแต่รูปแบบของการนำเสนอเนื้อหาในขั้นตอนนี้เน้นในเรื่องทักษะฟังมากทำให้นักศึกษาให้ความสนใจกับการเลือกคำตอบโดยไม่ได้สังเกตการใช้ไวยากรณ์ ขั้นตอนที่ 2: การค้นพบกฎการใช้ไวยากรณ์ (Discovering Grammar Rules) นักศึกษามีการเรียนรู้การใช้ไวยากรณ์จากตาราง แต่ในบางบทเรียนนักศึกษาต้องการคำอธิบายและตัวอย่างการใช้ไวยากรณ์เพิ่มมากขึ้น และขั้นตอนที่ 3: การประยุกต์ใช้ความรู้ไวยากรณ์ในบริบท (applying) นักศึกษาได้ฝึกใช้ไวยากรณ์ แต่ในบางบทเรียนนักศึกษายังไม่เข้าใจการใช้ไวยากรณ์ชัดเจน ทำให้การทำแบบฝึกหัดเป็นเรื่องยาก

3. ผลการศึกษาความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อการใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทเป็นสื่อประกอบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน

ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สอนได้ทำการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนไวยากรณ์โดยใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทหลังจากการสอนไวยากรณ์แต่ละเรื่องในบันทึกหลังสอน (Teacher's Journal) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า มีประเด็นสำคัญ (Theme) 3 ประการ ได้แก่ 1) กระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ในบริบท 2) บทบาทของครูในการเรียนรู้ไวยากรณ์ และ 3) แรงจูงใจในการเรียนไวยากรณ์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากบันทึกหลังสอนทำให้สามารถสรุปกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ของนักศึกษาได้ว่า ในขั้นตอนของการสังเกต นักศึกษาจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างไวยากรณ์และบริบทจึงจะเข้าใจได้ว่า ไวยากรณ์สื่อความหมายหรือทำหน้าที่อย่างไรในบริบท ซึ่งความรู้เดิมของนักศึกษามีส่วนช่วยในการทำความเข้าใจนี้ด้วย ในขั้นตอนที่ 2 ประโยคตัวอย่างของการใช้ไวยากรณ์ในสถานการณ์ต่าง ๆ จะช่วยให้นักศึกษาสรุปกฎการใช้ไวยากรณ์ได้ด้วยตนเองและในขั้นตอนที่ 3 นักศึกษาจะสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ไวยากรณ์ได้ถ้านักศึกษามีความรู้ในเรื่องไวยากรณ์ทั้งรูปแบบและความหมาย รวมทั้งมีความเข้าใจในบริบทของการใช้ภาษา

ในประเด็นที่เกี่ยวกับบทบาทของผู้สอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ของนักศึกษาในภาพรวม ผู้สอนจะมีบทบาทในลักษณะที่ Harmer (2015) ใช้คำว่า Organizer ซึ่งหมายถึง เป็น

ผู้จัดระเบียบการเรียนรู้โดยใน แต่ละขั้นตอนของกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ นอกเหนือจากการอธิบายแล้ว ผู้สอนจะใช้วิธีการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาสังเกต คิดและหาข้อสรุปการใช้ไวยากรณ์ด้วยตนเอง ในบางครั้งผู้สอนมีการอธิบายความหมายของคำศัพท์เพื่อช่วยให้นักศึกษาเข้าใจบริบท และในขั้นตอนของการประยุกต์ใช้ความรู้ไวยากรณ์ ผู้สอนมีหน้าที่ในการให้คำแนะนำในการทำกิจกรรมหรือแบบฝึกหัด รวมทั้งการตรวจความถูกต้องและการให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักศึกษาเพื่อช่วยให้เกิดการเรียนรู้เพิ่มเติม

ในส่วนของแรงจูงใจในการเรียนของนักศึกษาโดยวิธีการสอนไวยากรณ์ในบริบทครั้งนี้เกิดจากการใช้สื่อการสอนที่พบได้ในชีวิตประจำวัน เช่น เพลง ข่าวและเกม ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าการนำบริบทจากสถานการณ์จริง (authentic context) มาแสดงให้เห็นการใช้ไวยากรณ์ในบริบทนั้นจะช่วยให้บทเรียนน่าสนใจและเป็นการเรียนที่มีความหมายสำหรับนักศึกษาเพราะสามารถนำไปใช้ได้จริง ซึ่งนับว่าเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนไวยากรณ์ให้กับนักศึกษา นอกจากการใช้บริบทจากสถานการณ์จริง ในขั้นตอนของการสังเกตเพื่อให้นักศึกษาเห็นการใช้ไวยากรณ์ทั้งในด้านรูปแบบ ความหมายและหน้าที่ในการสื่อสาร รวมทั้งเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเรียนไวยากรณ์แล้ว ผู้สอนยังสามารถใช้บริบทจากสถานการณ์จริงเพื่อฝึกนักศึกษาในการประยุกต์ใช้ไวยากรณ์เพื่อสื่อความหมายอีกด้วย

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยมีประเด็นสำคัญในการอภิปรายผล ดังนี้

1. ผลของการใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ของนักศึกษา

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบททำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ของนักศึกษาสูงขึ้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาได้มีการฝึกสังเกตว่าไวยากรณ์ทำหน้าที่ในการสื่อความหมายใดในบริบท และเมื่อนักศึกษาสามารถทำความเข้าใจกับบริบทได้ จึงช่วยทำให้นักศึกษาเลือกใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องเหมาะสมกับบริบท นอกจากการสังเกตแล้วนักศึกษายังได้ฝึกทำแบบฝึกหัดท้ายบทที่มี รูปแบบเป็นการเติมคำในช่องว่าง (Cloze Test) เช่นเดียวกันกับในแบบทดสอบ ซึ่งการทำแบบฝึกหัดดังกล่าว ทำให้นักศึกษามีความคุ้นเคยและมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างไวยากรณ์กับบริบท ดังที่ Larsen–Freeman (2001) กล่าวว่า ในการเลือกใช้รูปแบบไวยากรณ์ในการสื่อสารนั้นเกี่ยวข้องกับบริบททางภาษา (Linguistic Discourse Context) ซึ่งผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจกับข้อความที่อยู่รอบ ๆ จึงจะสามารถเลือกใช้ไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสมและมีความเชื่อมโยงกับข้อความนั้น

ผลจากงานวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Sa–ngiamwibool (2005) ที่ได้ทำการวิจัยเชิงทดลองเรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนไวยากรณ์ในบริบทสำหรับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย ผลการวิจัยพบว่า นอกจากการที่นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ที่สูงขึ้นแล้ว ยังพบว่านักศึกษาที่เรียนไวยากรณ์จากบริบททางภาษาโดยมีคำสั่งช่วยในการหาข้อสรุปหลักการใช้ไวยากรณ์มีค่าคะแนนการทดสอบหลังสูงกว่ากลุ่มที่เรียนไวยากรณ์จากบริบททางภาษาโดยไม่มีคำสั่งช่วยในการหาข้อสรุปหลักการใช้ไวยากรณ์ ประเด็นดังกล่าวนี้ชี้ให้เห็นว่า นักศึกษายังมีความเคยชินกับการเรียนไวยากรณ์ในแบบที่มีการอธิบายและสรุปกฎการใช้ไวยากรณ์อย่างชัดเจน การค้นพบและสรุปกฎไวยากรณ์ด้วยตนเองโดยไม่มีตัวช่วยใด ๆ ยังดูเป็นเรื่องยากสำหรับนักศึกษา ในงานวิจัยครั้งนี้ก็เช่นเดียวกัน นักศึกษาพบว่า การใช้ตารางในการอธิบายรูปแบบและกฎการใช้ไวยากรณ์ เป็นองค์ประกอบในแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ไวยากรณ์ของนักศึกษา

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ยังมีนักศึกษาส่วนใหญ่ที่มีปัญหาในการเรียนหัวข้อ Present Tense และ Past Tense ทำให้คะแนนในการทำแบบฝึกหัดท้ายบทน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม 10 คะแนน และส่งผลให้คะแนนความก้าวหน้าในการทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนไม่เพิ่มขึ้นหรือติดลบ เมื่อพิจารณาจากข้อมูลการสัมภาษณ์นักศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ในบริบท จึงสามารถสรุปได้ว่า เนื้อหาในแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทเรื่อง Present Tense และ Past Tense มีมากเกินไป นักศึกษายังไม่สามารถแยกความแตกต่างของการใช้แต่ละ Tense ได้ และคำอธิบายในแบบฝึกในส่วนของขั้นตอนที่ 2 การค้นพบกฎการใช้ไวยากรณ์ (Discovering Grammar Rules) มีน้อยเกินไป ส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปของตารางและคำถามที่ช่วยให้นักศึกษาค้นพบและสรุปกฎไวยากรณ์ด้วยตนเอง ด้วยเหตุนี้ผู้สอนจึงตระหนักได้ว่าจะต้องทำอย่างไรเพื่อให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ เช่น การใช้คำถามหรืออธิบายเพิ่มเติม การยกตัวอย่างประโยคที่มีการใช้ไวยากรณ์ในสถานการณ์ต่าง ๆ และการอธิบายความหมายของคำศัพท์ในบริบท

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากบันทึกหลังสอนพบว่า การที่นักศึกษายังไม่เข้าใจไวยากรณ์ในบางเรื่องเกี่ยวข้องกับความรู้พื้นฐานของนักศึกษา ซึ่งสามารถสรุปสาเหตุของความไม่เข้าใจของนักศึกษาในเรื่องการใช้ Tense ได้ว่า ในขั้นตอนของการสังเกต นักศึกษายังไม่สามารถเชื่อมโยงความรู้ระหว่างรูปแบบไวยากรณ์ ความหมายและหน้าที่ของไวยากรณ์กับบริบทของการใช้ภาษา ทำให้ข้อมูลที่ได้รับ (Input) ยังไม่เปลี่ยนเป็นข้อมูลที่ได้มีการเรียนรู้

(intake) ซึ่งความเข้าใจในขั้นตอนของการสังเกตนี้เองที่จะเชื่อมโยงไปสู่ขั้นตอนการค้นพบกฎการใช้ไวยากรณ์ด้วยตนเอง โดยที่นักศึกษาต้องใช้ทั้งความรู้เดิมและการให้เหตุผลกับการใช้รูปแบบไวยากรณ์ที่พบในขั้นตอนการสังเกต (Hedge, 2000) อย่างไรก็ตามข้อมูลจากการสัมภาษณ์นักศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ในบริบท แสดงให้เห็นว่า นักศึกษายังไม่สามารถมองเห็นความเชื่อมโยงระหว่างไวยากรณ์กับบริบท ทำให้นักศึกษาไม่เข้าใจว่าจะใช้ไวยากรณ์อย่างไรและต้องการให้มีคำอธิบายและตัวอย่างประโยคการใช้ไวยากรณ์อย่างชัดเจนตามแบบเดียวกันกับหนังสือไวยากรณ์ที่นักศึกษาคุ้นเคย อย่างไรก็ตามผลจากการวิจัยนี้จะใช้เป็นข้อมูลในการปรับเนื้อหาของแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น

2. ทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบททั้งในด้านการเรียนรู้และความสนใจในการเรียน

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีทัศนคติในทางบวกต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบท ทั้งนี้อาจเป็นเพราะองค์ประกอบของแบบฝึกที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ไวยากรณ์และสร้างแรงจูงใจในการเรียน ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของนักศึกษาและจากแบบสอบถามในส่วนของคำถามปลายเปิด แสดงให้เห็นว่า การนำเสนอไวยากรณ์โดยใช้บริบทจากสถานการณ์ต่าง ๆ ที่พบได้ในชีวิตประจำวัน เช่น ข่าว เพลง วิดีโอ และบทสนทนา ทำให้บทเรียนมีความน่าสนใจ และนักศึกษาได้ฝึกทักษะภาษาต่าง ๆ โดยเฉพาะการฟัง ทำให้การเรียนไม่ได้เน้นเฉพาะเรื่องไวยากรณ์แต่เพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ในด้านองค์ประกอบที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ไวยากรณ์ พบว่านักศึกษากล่าวถึงการใช้ตารางที่แสดงให้เห็นความแตกต่างของการใช้ไวยากรณ์ได้อย่างชัดเจน ผลจากการวิจัยในครั้งนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Gershater (2007) และ Rahim (2013) ที่ใช้เพลงและกิจกรรมในการสอนไวยากรณ์เพื่อช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียน

3. ความคิดเห็นของผู้สอนที่มีต่อการใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทเป็นสื่อประกอบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน

ผู้สอนมองเห็นประโยชน์จากการใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทเป็นสื่อประกอบการสอนภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน เพราะขั้นตอนการสอนในแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทช่วยทำให้ผู้สอนเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ของนักศึกษาทั้ง 3 ขั้นตอน ได้แก่ การสังเกต (Noticing) การค้นพบกฎการใช้ไวยากรณ์ (Discovering Grammar Rules) และการประยุกต์ใช้ (Applying) โดยผู้สอนมีบทบาทเป็นผู้จัดระเบียบการเรียนรู้ (organizer) ใช้วิธีต่าง ๆ ที่จะช่วยให้นักศึกษาเรียนรู้ไวยากรณ์ได้ จากข้อมูลในบันทึกหลังสอน ผู้สอนแสดงให้เห็นว่า ในขั้นตอน

การสังเกต ผู้สอนมีบทบาทที่จะต้องช่วยให้นักศึกษามองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบและความหมายของไวยากรณ์ รวมทั้งหน้าที่ของไวยากรณ์ในบริบทของการใช้ภาษา ซึ่งถ้านักศึกษาไม่เข้าใจในความเชื่อมโยงนี้ จะทำให้นักศึกษาไม่สามารถนำความรู้ไวยากรณ์ไปใช้ในบริบทได้ ดังที่ Nunan (1998) กล่าวว่าในการสอนไวยากรณ์นั้น ผู้สอนควรให้งานหรือกิจกรรมที่ช่วยให้นักศึกษาได้มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างไวยากรณ์และบริบทที่แวดล้อมไวยากรณ์นั้น ถ้านักศึกษาไม่มีโอกาสเห็นการใช้ไวยากรณ์ในบริบท นักศึกษาก็จะไม่เข้าใจว่ารูปแบบไวยากรณ์ที่แตกต่างกันนั้นจะสามารถสื่อความหมายที่ต่างกันอย่างไร และจะสามารถใช้รูปแบบนั้นในการสื่อความหมายได้อย่างไร

นอกจากขั้นตอนการสังเกตแล้ว ขั้นตอนของการค้นพบกฎการใช้ไวยากรณ์เป็นอีกหนึ่งขั้นตอนที่ผู้สอนต้องช่วยให้นักศึกษาสรุปกฎไวยากรณ์ด้วยตนเอง ซึ่งรูปแบบของการสอนไวยากรณ์โดยทั่วไปนั้น ผู้สอนจะอธิบายกฎของการใช้ไวยากรณ์อย่างชัดเจน แต่ในกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์นั้น Hedge (2000) กล่าวว่า ผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่มีแนวโน้มที่จะสามารถใช้ความรู้เดิมในการวิเคราะห์ความรู้ใหม่ในเรื่องภาษา โดยที่ผู้เรียนจะสามารถสังเกตเห็นรูปแบบ (patterns) ของการใช้ภาษาและตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับกฎการใช้รูปแบบไวยากรณ์ อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้เรียนไม่สามารถสังเกตเห็นรูปแบบของการใช้ภาษาด้วยตนเอง การตั้งสมมุติฐานและการสรุปกฎไวยากรณ์ก็จะเป็นเรื่องยาก ดังนั้นในการสอนขั้นตอนการค้นพบกฎไวยากรณ์ ผู้สอนจึงใช้การตั้งคำถามและการยกตัวอย่างประโยคการใช้ไวยากรณ์ในสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งการอธิบายเพิ่มเติม เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจกฎการใช้ไวยากรณ์มากขึ้น

นอกจากนี้การที่ผู้สอนเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ไวยากรณ์ของนักศึกษาและรู้ว่าจะทำอย่างไรเพื่อให้นักศึกษาเรียนรู้ไวยากรณ์และนำไปใช้ได้มากขึ้น รวมทั้งรูปแบบการนำเสนอไวยากรณ์ของแบบฝึกที่ช่วยสร้างแรงจูงใจให้กับนักศึกษา ทำให้ผู้สอนมองเห็นประโยชน์ของการนำแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทมาใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน เพราะวัตถุประสงค์ของการเรียนภาษาอังกฤษปรับพื้นฐาน คือ มุ่งเน้นการปรับพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษในด้านไวยากรณ์เพื่อให้สามารถนำไปใช้ในการสื่อสาร พัฒนาทักษะการฟังและทักษะการอ่าน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมให้นักศึกษาในการสอบภาษาอังกฤษมาตรฐาน TOEIC รูปแบบการนำเสนอไวยากรณ์และแบบฝึกหัดในแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทเน้นการใช้ทักษะฟังและทักษะอ่าน นักศึกษาจึงมีโอกาสในการพัฒนาทั้ง 2 ทักษะ นอกจากนี้รูปแบบของการทดสอบความรู้ไวยากรณ์ในข้อสอบ TOEIC มีลักษณะเป็นการประเมินความสามารถในการเลือกใช้ไวยากรณ์ในบริบท (Educational Testing Service, 2017) ดังนั้นการที่นักศึกษาได้เรียนไวยากรณ์โดยใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทจึงช่วยให้นักศึกษา

มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างไวยากรณ์และบริบทของการใช้ภาษา ทำให้สามารถเลือกใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้องและเหมาะสมกับบริบทของการสื่อสาร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลจากการวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนไวยากรณ์และพัฒนาต่อยอดรูปแบบของแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทให้สามารถใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ดังนี้

1) องค์ความรู้จากการวิจัยสามารถใช้เป็นแนวทางให้ผู้สอนภาษาอังกฤษนำไปปรับใช้เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนไวยากรณ์ โดยการนำเสนอไวยากรณ์ควรให้อยู่ในบริบทหรือสถานการณ์ของการใช้ภาษาเพื่อให้นักศึกษาเข้าใจทั้งรูปแบบและความหมายของไวยากรณ์ ในการให้นักศึกษาประยุกต์ใช้ความรู้ไวยากรณ์ก็ควรอยู่ในรูปแบบของกิจกรรมการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ไวยากรณ์ไปใช้ในการสื่อสารได้จริง ซึ่งแนวทางการพัฒนาแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทในงานวิจัยนี้ สามารถนำมาใช้พัฒนาเอกสารประกอบการสอนในรายวิชา ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในบริบท (English Grammar in Context) ซึ่งเป็นวิชาที่กำหนดในหลักสูตรปรับปรุง พ.ศ. 2560 ของสาขาวิชาการประถมศึกษา มหาวิทยาลัยสวนดุสิต

2) แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทสามารถใช้เป็นสื่อประกอบการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรการอบรมปรับพื้นฐานภาษาอังกฤษ โดยเพิ่มกิจกรรมการใช้ไวยากรณ์ในการสื่อสารเพื่อให้นักศึกษาได้ฝึกการบูรณาการความรู้ไวยากรณ์กับทักษะฟัง พูด อ่านและเขียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรมีการศึกษาผลของการใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนมากขึ้นและให้ผู้สอนทุกท่านใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทเป็นสื่อประกอบการสอน เพื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยว่าจะมีความเหมือนหรือต่างกันอย่างไรกับการวิจัยในครั้งนี้

2) ควรมีการศึกษาผลของการใช้แบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทที่มีต่อความสามารถในการประยุกต์ใช้ไวยากรณ์ในทักษะทางด้านต่าง ๆ

3) ควรมีการพัฒนาแบบฝึกไวยากรณ์ในบริบทให้อยู่ในรูปของสื่อมัลติมีเดียและทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลของการใช้สื่อเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

มหาวิทยาลัยสวนดุสิต. (2560). *ประกาศมหาวิทยาลัยสวนดุสิตเรื่องการทดสอบความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา พ.ศ. 2560*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสวนดุสิต.

สถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรม. (2555). *เอกสารการจัดทำข้อสอบ Suan Dusit Test of English for Excellence (SDU TEE)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต

สถาบันภาษา ศิลปะและวัฒนธรรม. (2558). *รายงานผลการดำเนินงานโครงการอบรมภาษาอังกฤษปรับพื้นฐานสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2558*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. (2559). *ประกาศคณะกรรมการการอุดมศึกษาเรื่อง นโยบายยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษา*. สืบค้นจาก http://www.mua.go.th/users/bhes/front_home/Data%20Bhes_2559/04052559.pdf

ภาษาอังกฤษ

Burns, A., & Richards, J. C. (2012). Pedagogy and practice in second language teaching: An overview of the issues. In A. Burns & J. C. Richards (Eds.), *The Cambridge guide to pedagogy and practice in second language teaching* (pp. 1-12). Cambridge: Cambridge University Press.

Celce-Murcia, M. (2007). Towards more context and discourse in grammar instruction. *TESL - EJ Teaching English as a Second or Foreign Language*, *11*(2), 1-6.

Educational Testing Service. (2017). *TOEIC listening and reading sample test*. Retrieved from https://www.ets.org/toeic/listening_reading/test_preparation/sample_ questions

Gershater, T. (2007). *"Ms. Gershater, aren't we doing grammar today?" teaching syntactical structures using collborative and context-based methods* (Master's thesis). University of California. ProQuest Dissertations and theses database.

Harmer, J. (2015). *The practice of English language teaching*. (5th ed.). Essex: Pearson Education Limited.

Hedge, T. (2000). *Teaching and learning in the language classroom*. Oxford: Oxford University Press.

Kirkpatrick, A. (2007). *World Englishes*. Cambridge: Cambridge University Press.

Larsen - Freeman, D. (2001). Teaching grammar. In M. Celce - Murcia (Ed.), *Teaching English as a second or foreign language* (pp. 251-266). Boston MA: Heinle & Heinle.

Merriam, F. B. (1998). *Qualitative research and case study applications in education*. San Francisco: Jossey-Bass Publishers.

NCREL (The North Central Regional Educational Laboratory). (2003). *EnGauge 21st century skills: Literacy in the digital age*. Retrieved from https://pict.sdsu.ed/engauge21st.pdf

Nunan, D. (1998). Teaching grammar in context. *ELT Journal, 52*(5), 101-109.

Rahim, A. A. M. A. (2013). *Enhancing secondary stage students' writing: Effects of context of songs in teaching grammar implicitly.* Retrieved from https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED546464.pdf

Richards, J. C., & Lockhart, C. (1999). *Reflective teaching in second language classrooms*. Cambridge: Cambridge University Press.

Sa-ngiamwibool, A. (2005). *Developing grammar-in-context model for EFL adult learners.* Retrieved from http://sutir.sut.ac.th:8080/sutir/bitstream/123456789/1702/2/amporn_fulltext.pdf

Strauss, A., & Corbin, J. (1999). *Basics of qualitative research: Grounded theory procedures and techniques*. Newbury Park, Calif.: SAGE Publications.

Taylor, A., & Byrne, G. (2007). Very easy TOEIC. (2nded.). Texas: Compass Publishing.

ผู้เขียน

อาจารย์ ดร. วนิดา อัญชลีวิทยกุล อาจารย์หลักสูตรภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต กรุงเทพมหานคร 10330
อีเมล: wanidaanchalee@gmail.com